

DEREKAS MUNKA VOLT

Ezentúl már a mai generáció is tud mesélni régi Nemzeti Színházról. (Tudniillik az idősebb nemzedék is beszél régi Nemzeti Színházról, amely tulajdonképpen az igazi volt, s ott állt a Múzeum körút és Rákóczi út, akkor még Kerepesi út, sarkán.) Már csak egy-két csonk meredezik az elavult, veszélyesé vált, végelgyengülésben szenvedett színház helyén — ámbar most nem felesleges hozzátenni a szokásos sztereotip újságírói óvatosságát, hogy ugyanis ez akkor van, „amikor e sorokat írjuk”. Mert milyen tempóban dolgoznak ezek az emberek, itt a Blaha Lujza téren, reggelre, amikor e lap megjelenik, már a maradék falrészek is eltűnnek! Akinek a legutóbbi időben erre felé volt dolga, nem állta meg, hogy meg ne szakítsa útját, egy kicsit ne kukuskáljon a kerítésen át, nem is csak azért, hátha kifog egy mindig érdekes látványnak számító robbantást, hanem hogy tisztelettel adózzon a becsülettel végzett munkának. Voltak állandó „bérletesei” is a színház lebontásának, azok, akik szinte páholyból, a környék ablakaiból nézhették. Így hát ezer és ezer tanú bizonyíthatja a katonák és az építőmunkások, s persze az exkavátorosok, darusok, gépkocsivezetők és a többiek precizitását, szorgalmát, fegyelmességét, nemegyszer bátorságát.

Ment minden, mint a karikacsapás. Itt nem lehetett látni teferelő, lógó embereket, pláne csoportokat, amelyeknek minden mindegy. Ha bontásnál egyáltalában lehet beszélni „tisztaságról”, akkor ez az volt. A dolgozók szemét szinte bántotta a rendtelenség, s ha valami zavaró volt, valami keresztülhúzta számításukat, nekigyürköztek újra, ötször, tízszer is, de rendbe hozták. Különösen megkapó volt végigkibicelni, ahogyan konok szívóssággal, majdnem fukarsággal igyekeztek kimenteni a törmelék-ből minden még felhasználható anyagot, ép téglát, formás követ, vasdarabot, drótot. Csak úgy lehet ezt jellemezni, hogy ez a kö-

telességtudás, a lelkiismeretesség példája volt. Elég sok slendrián, pazarló építőipari vagy akár más vállalkozás követhetné őket...

De érdemes a Nemzeti bontásának egy másik igen fontos vonására, általános tanulságára is felhívni a figyelmet. Olvashattuk, hogy egy korábbi műszaki terv, amelyet az építőipari vállalatok számára állítottak össze, nyolc hónapot szánt a színházépület lebontására. Valószínűleg alaposan meg is tudták indokolni ezt a tervet. Nem hiszem el azt a rosszmájú megjegyzést, hogy nyilván már bele volt kalkulálva a határidő megrövidítése is, hiszen ilyenmi mindig jól jön a prémiumhoz. De ennyit elcsúszni, ennyi ráartást betervezni lehetetlen! Szerintem ez inkább annak köszönhető, hogy akiket erre felkértek, nem nyugodtak bele a hagyományos terminusokba, hanem törték a fejüket, hogyan lehetne gyorsabban, korszerű módszerek és eszközök segítségével, az emberek szorgalmának kincset érő erejével rövidebbre fogni a dolgot. Nekik volt igazuk, s ezért is nyújt értékes tapasztalatokat a Nemzeti Színház lebontása: a maradásig leküzdésére, az ugyan kipróbált és kitaposott, de már tulajdonképpen csak „dűlőutak” kikerülésére, a modern munka dícséretére.

Most tehát elkövetkezett a vég-ső búcsú ettől a Nemzettől, hogy annál nagyobb legyen az öröm és megelégedés, amikor felépül az új, amely a kijelölt festői környezetben — ismerve a terveket — biztosan az ország egyik büszkesége lesz. Átalakul a város szíve, a Blaha Lujza tér is. Egyelőre, valljuk be, nem szívderítő a panoráma. De tudni kell, hogy itt igazában csak ezután kezdődik el a nagy munka, s befejeztével majd helyreáll, szebbé válik Budapest e része is. Talán nem-sokára... Reméljük, a katonák és az építőmunkások lendülete továbbragadja azokat is, akik őket felváltják, most már nem bontásra, hanem építésre.

V. J.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszlatyozás

Szerző: V. J.

Tárgy

F92

Cím:

Derekas munka volt

Hely

Nemzeti Színház

Idő

1965.

Forrás:

Népszabadság

Személy

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

1965. apr. 27.